

Michelle Richmond

Het Huwelijks pact

Vertaald door Marja Borg

2017 Prometheus Amsterdam

1

Ik kom bij in een Cessna die door de lucht hobbelt. Mijn hoofd bonkt, en er zit bloed op mijn overhemd. Ik heb geen idee hoeveel tijd er is verstreken. Ik kijk naar mijn handen, in de verwachting boeien te zien, maar dat is niet zo. Alleen een gewone veiligheidsriem om mijn middel. Wie heeft die vastgemaakt? Ik kan me niet eens herinneren dat ik aan boord van het vliegtuig ben gestapt.

Door de open deur van de cockpit zie ik het achterhoofd van de piloot. We zijn met zijn tweeën. Op de bergen ligt sneeuw, en de wind beukt tegen het toestel. De piloot lijkt zich volledig op zijn controlepaneel te focussen, met stijve schouders.

Ik raak mijn hoofd aan. Het bloed voelt nog plakkerig. Mijn maag rommelt. Het laatste wat ik heb gegeten was dat wentelteefje. Hoelang geleden was dat? Op de stoel naast me zie ik water en een in vetvrij papier verpakte sandwich liggen. Ik maak het flesje open en neem een slok.

Nadat ik de sandwich – ham en emmentaler – uit het papier heb gepakt, neem ik een hap. Shit. Mijn kaak doet zo'n pijn dat ik nauwelijks kan kauwen. Ik moet ook nog een klap in mijn gezicht hebben gekregen nadat ik op de grond was gevallen.

'Gaan we naar huis?' vraag ik aan de piloot.

'Ligt eraan wat je thuis noemt. We zijn op weg naar Half Moon Bay.'

'Ze hebben je niks over mij verteld?'

‘Voornaam en bestemming, meer niet. Ik ben alleen maar de taxichauffeur, Jake.’

‘Maar je bent vast ook lid.’

‘Tuurlijk,’ zegt hij op een toon die ik niet kan duiden. ‘Trouw aan de partner, trouw aan Het Pact. Tot de dood ons scheidt.’ Hij draait zich even om en aan zijn blik kan ik zien dat ik beter geen vragen meer kan stellen.

We komen ineens in een luchtzak terecht, en de sandwich vliegt uit mijn hand. Er begint iets doordringend te bliepen. De piloot vloekt en drukt fanatiek op knoppen. Hij schreeuwt iets tegen de luchtverkeersleiding. We dalen snel; ik grijp de armleuningen beet en denk aan Alice, aan ons laatste gesprek, en heb spijt van alles wat ik niet heb gezegd.

Maar opeens hervindt het toestel zijn evenwicht. We krijgen weer hoogte en alles lijkt in orde. Ik raap de stukjes sandwich op, prop alles in het vetvrije papier en leg het op de stoel naast me.

‘Sorry voor de turbulentie,’ zegt de piloot.

‘Jij kunt er niks aan doen. Maar mooi opgelost.’

Boven het zonnige Sacramento ontspant hij zich eindelijk en hebben we het over de Golden State Warriors en hun verrassende succes van dit seizoen.

‘Wat voor dag is het?’ vraag ik.

‘Dinsdag.’

Ik ben blij en opgelucht wanneer ik de bekende kustlijn zie en het kleine vliegveld van Half Moon Bay. De landing verloopt vlekkeloos. Zodra we aan de grond staan draait de piloot zich om en zegt: ‘Maak er geen gewoonte van, hè?’

‘Dat was ik niet van plan.’

Ik pak mijn tas en verlaat het vliegtuig. Zonder de motoren uit te zetten, sluit de piloot de deur, keert het toestel en vertrekt weer.

Ik loop het café op het vliegveld in, bestel een warme chocolademelk en stuur Alice een berichtje. Het is twee uur ’s middags op een doordeweekse dag, dus waarschijnlijk heeft ze duizend

besprekingen tegelijk, en hoewel ik haar niet graag stoor, moet ik haar spreken.

Er komt een berichtje terug. *Waar ben je?*

Terug op HMB.

Ben om 5 uur klaar.

Het is bijna dertig kilometer rijden van Alice' kantoor naar Half Moon Bay. Omdat ik een berichtje krijg waarin ze zegt dat ze in het centrum vastzit, bestel ik wat te eten, wentelteefjes met bacon. Het café is verder leeg. De opgewekte serveerster in het perfect gestreken uniform drentelt om me heen. Wanneer ik afreken, zegt ze: 'Nog een prettige dag, Vriend.'

Ik loop naar buiten en ga op een bank zitten wachten. Het is koud, de mist komt in vlagen opzetten. Tegen de tijd dat Alice' oude Jaguar voor me stopt, heb ik het ijskoud. Ik sta op en terwijl ik kijk of ik alles heb, komt Alice al naar me toe lopen. Ze draagt een zakelijk mantelpakje, maar heeft haar hakken al verruild voor sneakers. Haar zwarte haar is vochtig van de mist. Haar lippen zijn donkerrood. Ik vraag me af of ze dat voor mij heeft gedaan. Ik hoop het.

Ze gaat op haar tenen staan om me een kus te geven. Pas op dat moment dringt tot me door hoe erg ik haar heb gemist. Ze doet een stap naar achteren en neemt me van top tot teen op.

'Nou, je bent in elk geval nog heel.' Ze raakt zacht mijn kaak aan. 'Wat is er gebeurd?'

'Dat weet ik niet precies.' Ik sla mijn armen om haar heen.

'Waarom moest je dan komen?'

Hoewel ik haar heel veel zou willen vertellen, ben ik bang. Hoe meer ze weet, hoe gevaarlijker het voor haar is. En bovendien zal ze ontzettend kwaad worden als ze hoort hoe het zit.

Ik zou er echt alles voor overhebben om terug te kunnen gaan naar het begin – naar voor ons trouwen, voor Finnegan, voordat Het Pact ons leven op z'n kop zette.

2

Ik zal het eerlijk bekennen – trouwen was mijn idee. Misschien niet de locatie, de plek, het eten, de muziek; dat zijn dingen waar Alice goed in is. Maar het idee was van mij. Ik kende haar toen drieënhalf jaar. Ik wilde haar, en een huwelijk met haar was de beste manier om ervoor te zorgen dat ik haar niet kwijtraakte.

Alice stond niet bekend om haar talent voor vastigheid. In haar jonge jaren was ze wild en impulsief en voelde ze zich soms te snel aangetrokken tot een vluchtig, glimmend object. Ik was bang dat ze weg zou zijn als ik te lang wachtte. Als ik eerlijk ben was trouwen voor mij simpelweg een manier om vastigheid af te dwingen.

Ik deed het aanzoek op een zachte dinsdag in januari. Haar vader was gestorven en we waren terug in Alabama. Hij was haar laatste nog levende familielid geweest en zijn onverwachte dood greep haar erg aan. Ik had haar nog niet zo meegemaakt. De dagen na de begrafenis haalden we haar ouderlijk huis in een buitenwijk van Birmingham leeg. Iedere ochtend begonnen we met de dozen op zolder, in de schuur en in de garage. Het huis stond vol met spullen die herinnerden aan hun gezinsleven: de militaire loopbaan van haar vader, de honkbalcarrière van haar overleden broer, de kookboeken van haar overleden moeder, verbleekte foto's van haar grootouders. Het was net een archeologische vindplaats van een kleine, uitgestorven stam uit een verdwenen beschaving.

‘Ik ben de laatste,’ zei ze. Niet op een zielige toon, maar terloops. Haar moeder was gestorven aan kanker, haar broer had zelfmoord gepleegd. Ze had het overleefd, maar ze was er niet zonder kleerscheuren van afgekomen. Nu ik erop terugkijk, begrijp ik dat haar positie als enige overlevende van het gezin haar liefdevoller en roekelozer maakte dan ze anders misschien zou zijn geweest. Ik weet niet of ze wel ja zou hebben gezegd als ze niet zo alleen was geweest.

Ik had haar verlovingsring al weken daarvoor besteld en vlak nadat ze had gehoord dat haar vader was overleden, werd hij bezorgd door UPS. Ik stopte het doosje snel nog even in mijn tas toen we naar het vliegveld vertrokken. Ik weet zelf niet precies waarom.

Na twee weken in Alabama belden we een makelaar om het huis te laten taxeren. Terwijl we door de kamers liepen, maakte hij driftig aantekeningen, alsof hij zo meteen een examen moest afleggen.

Toen we na afloop op de veranda stonden, in afwachting van zijn taxatie, vroeg hij: ‘Weten jullie zeker dat jullie willen verkopen?’

‘Ja,’ antwoordde Alice.

‘Ik zeg het omdat...’ Hij gebaarde naar ons met zijn klembord. ‘Waarom blijven jullie niet hier? Trouwen, kinderen krijgen. Een leven opbouwen. Deze stad heeft gezinnen nodig. Mijn kinderen vervelen zich hier dood. Mijn zoon zit noodgedwongen op voetbal omdat er niet genoeg kinderen zijn om een honkbalploeg samen te stellen.’

‘Nou,’ zei Alice met een blik op de straat. ‘Daarom niet.’

Dat was alles. Daarom niet.

De man schoot meteen weer in de makelaarsstand. Hij noemde een prijs en Alice noemde een iets lagere. ‘Dat is onder de marktwaarde voor deze buurt,’ zei hij verbaasd.

‘Dat maakt me niet uit. Ik wil het snel geregeld hebben,’ zei ze.

Hij schreef iets op zijn klembord. ‘Nou, dat maakt mijn werk er in elk geval makkelijker op.’

Een paar uur later reed er een verhuishwagen voor. Er stapten mannen uit die de versleten meubels en de verouderde apparatuur uit het huis haalden. Het enige wat overbleef waren de twee ligstoelen naast het zwembad, dat sinds de dag in 1974 dat het was uitgegraven en bepleisterd niet meer was veranderd.

De volgende ochtend kwam er een andere verhuishwagen met andere mannen – woninginrichters, ingehuurd door de makelaar. Ze brachten allemaal nieuwe meubels naar binnen. Snel en zelfverzekerd hingen ze grote abstracte schilderijen aan de muren en zetten kleine, glimmende snuisterijen op de schappen. Toen ze klaar waren was het huis hetzelfde, maar toch anders: schoner, kaler, zonder de opdringerige troep die een huis zijn ziel geeft.

De dag daarna leidde een hele parade van makelaars een stoet van potentiële kopers door de kamers; ze fluisterden, trokken keukenkasten en kastdeuren open en bestudeerden het vel papier waarop de bijzonderheden stonden vermeld. Die middag belde de makelaar. Er hadden vier mensen een bod gedaan, en Alice accepteerde het hoogste. We pakten onze spullen en ik boekte tickets voor onze vlucht terug naar San Francisco.

's Avonds, toen de sterren aan de hemel verschenen, drentelde Alice naar buiten om naar de lucht te kijken en voorgoed afscheid te nemen van Alabama. Het was een warme avond en over de schutting aan de achterkant van de tuin dreven ons barbecuegeuren tegemoet. Het licht van de buitenlampen weerspiegelde in het zwembad en de ligstoelen waren nog net zo comfortabel als ze moesten zijn geweest toen haar vader ze voor het eerst op de patio zette, in de tijd dat zijn vrouw mooi en gebruind was en zijn kinderen klein en druk waren. Ik voelde dat dit Alabama op zijn best was, toch leek Alice bedroefd, ongevoelig voor de schoonheid die ons onverwacht ten deel viel.

Later vertelde ik onze vrienden dat ik dat moment in een opwelling had aangegrepen om haar ten huwelijk te vragen. Omdat ik haar een goed gevoel wilde geven. Haar wilde laten zien dat ze een toekomst had. Omdat ik haar op die trieste dag gelukkig wilde maken.

Ik liep naar het zwembad, knielde neer, pakte de ring uit het doosje en hield hem in mijn bezwete handpalm op voor Alice. Ik zei niets.

Ze keek me aan, ze keek naar de ring en begon te glimlachen. 'Oké,' zei ze.

3

We hielden onze bruiloft in een weiland aan de oever van de Russian River, twee uur rijden ten noorden van San Francisco. Al maanden daarvoor hadden we er een kijkje genomen. We waren er een paar keer aan voorbij gereden, omdat er geen bord langs de weg stond. Toen we het hek opendeden en over het pad naar de rivier liepen, gaf Alice me een kus en zei: 'Ik vind het prachtig.' In eerste instantie dacht ik dat ze een grapje maakte, want op sommige plekken stond het gras wel anderhalve meter hoog.

De wei met grazende koeien hoorde bij het uitgestrekte land van een melkveehouderij en was eigendom van de gitariste van Alice' eerste bandje. Ja, ze zat in een band en het is zelfs mogelijk dat je hun muziek wel eens hebt gehoord, al kunnen we het daar later nog over hebben.

De dag voor ons trouwen reed ik de plek nog een keer voorbij, maar nu omdat alles er volkomen anders uitzag. De gitariste, Jane, was weken bezig geweest het hoge gras te maaien en de kale plekken met nieuwe zoden te bedekken. Het leek nu wel de fairway van de perfectste golfbaan ter wereld. Het grasveld liep over de heuvel heen en vervolgens weer naar beneden, naar de rivier. Jane vertelde dat haar vrouw en zij al hadden gezocht naar een project.

Er stond een grote tent, er was een patio, een zwembad en een modern badhuis. Op de oever van de rivier was een podium gebouwd en op een heuveltje dat over alles uitkeek stond een koe-

peltje. De koeien liepen er nog steeds op hun trage, meditatieve manier rond.

Er werden stoelen aangesleept, tafels, apparatuur, speakers en parasols. Alice moest dan misschien weinig van bruiloften hebben, ze was dol op feestjes. Hoewel we in de jaren dat ik haar kende samen nooit een feest hadden gegeven, kende ik de verhalen. Grote partijen in balzalen, op stranden, in de verschillende appartementen waar ze had gewoond; blijkbaar was ze er goed in. Dus maakte ik pas op de plaats en liet de organisatie aan haar over. Maanden van planning, alles perfect, alles tot op de seconde nauwkeurig.

Tweehonderd mensen. De bedoeling was honderd voor mij, honderd voor haar, maar op het laatst was de verhouding enigszins scheef. Het was een rare gastenlijst, zoals altijd bij bruiloften. Mijn ouders en grootmoeder, partners van het kantoor waar mijn vrouw werkte, collega's uit de kliniek waar ik had gewerkt, voormalige cliënten, school- en studievrienden, Alice' oude vrienden uit de muziek, en nog een zootje ongeregeld.

En Liam Finnegan en zijn vrouw.

Zij waren de laatste genodigden, nummer 201 en 202 op de gastenlijst. Alice had hem drie dagen voor de bruiloft leren kennen, op het advocatenkantoor waar ze al een jaar dag en nacht voor werkte. Ik weet het, het is maf, mijn vrouw is advocaat. Als je haar kende, zou het jou ook verbazen. En daar kunnen we het ook nog wel even over hebben, later. Het gaat nu om Finnegan – om Finnegan en zijn vrouw, Liam en Fiona, gast nummer 201 en gast nummer 202.

Mijn vrouw had als junior advocaat meegewerkt aan de zaak van Finnegan, die draaide om intellectueel eigendom. Finnegan was nu zakenman, maar jaren geleden was hij een bekende leadzanger geweest van een Ierse folkrockband. Hoewel je zijn muziek waarschijnlijk nooit hebt gehoord, zou het kunnen dat je zijn naam wel eens bent tegengekomen. Hij heeft in alle Britse muziekbladen gestaan – *Q*, *Uncut*, *Mojo*. Tientallen muzikanten beweren door hem beïnvloed te zijn.

Nadat Alice op de zaak was gezet, hebben we thuis dagenlang naar zijn muziek geluisterd. De zaak op zich was duidelijk. Een jonge band had een stukje uit een van zijn songs gestolen en er een enorme hit mee gescoord. Als je net als ik op technisch niveau geen verstand van muziek hebt, zouden de overeenkomsten je niet eens opvallen, maar als je muzikant bent, zei mijn vrouw, zou je meteen horen dat het jatwerk was.

De zaak was het resultaat van een opmerking die Finnegan een paar jaar daarvoor had gemaakt. Hij had tegen een interviewer gezegd dat de hit van de band verdacht veel leek op een song van zijn tweede album. Hij was niet van plan stappen te ondernemen tot de manager van de jonge band Finnegan een brief stuurde waarin hij eiste dat Finnegan zijn verontschuldiging zou aanbieden voor zijn opmerking en dat hij publiekelijk zou verklaren dat de song niet was gestolen. En dat bracht de bal aan het rollen, wat er uiteindelijk toe leidde dat mijn vrouw duizenden uren in haar eerste grote zaak stak.

Zoals ik al vertelde was ze junior advocaat en toen Finnegan de zaak won, gingen de partners van het advocatenkantoor dan ook met de eer strijken. Een maand later, in de week voor onze bruiloft, kwam Finnegan langs op het kantoor. Hij had een absurd hoge schadevergoeding toegewezen gekregen, veel meer dan hij wilde, en beslist meer dan hij nodig had, en daarom kwam hij iedereen bedanken voor hun inspanningen. De partners namen hem mee naar een vergaderruimte, waar ze hem hun ongelooflijk goede strategie nog eens uit de doeken deden. Hij bedankte hen en zei toen dat hij graag kennis zou maken met de mensen die echt aan de zaak hadden gewerkt. Hij haalde een paar exposés en verzoeken aan en verraste de partners met zijn kennis van zaken.

Een exposé waar hij bijzonder over te spreken was, was er een van Alice. Het was een grappig, creatief schrijfsel – voor zover een juridisch exposé grappig of creatief kan zijn. De partners ontboden Alice naar de vergaderruimte. Op een gegeven moment liet iemand zich ontvallen dat ze dat weekend zou trouwen. Fin-

negan merkte op dat hij dol was op bruiloften.

Voor de grap vroeg Alice: 'Wilt u soms op die van mij komen?'

Tot verbazing van iedereen zei hij: 'Graag zelfs.'

Toen hij wat later vertrok, ging hij bij Alice' hokje langs en gaf ze hem de uitnodiging.

Twee dagen later kwam een koerier een doos afleveren bij ons appartement. Omdat er die week al veel trouwcadeaus waren afgeleverd, was dat niet echt een verrassing. Als afzender stond vermeld: *De Finnegans*. Ik maakte de envelop open; er zat een dubbelgevouwen witte kaart in met een foto van een taart erop. Smaakvol.

*Voor Alice en Jake, gefeliciteerd met jullie voorgenomen
huwelijk. Heb er eerbied voor, dan zullen jullie beloond
worden. Liam.*

De cadeaus die we tot dat moment hadden gekregen waren niet echt opzienbarend geweest. Ik had een soort sommetje ontwikkeld waarmee ik kon raden wat het cadeau was nog voordat we het hadden uitgepakt. De totale kosten van een cadeau waren meestal een combinatie van het netto-inkomen van de gever, vermenigvuldigd met het aantal jaren dat we diegene kenden, maal pi. Of zoiets. Van mijn oma kregen we een compleet porseleinen servies voor zes personen. Van mijn neef een broodrooster.

Mijn rekensommen lieten me in de steek bij Finnegan. Hij was een succesvol zakenman, hij had net een enorme schadevergoeding toegewezen gekregen, en hij bezat de rechten van songs die waarschijnlijk niet veel opleverden. Het probleem was dat we hem nog niet zo lang kenden. Oké, we kenden hem eigenlijk helemaal niet.

Uit nieuwsgierigheid maakte ik het cadeau meteen open. Het was een grote, zware kist van gerecycled hout met een logo in de bovenkant gebrand. Eerst dacht ik dat het een kistje whisky was, van een of ander idioot elitair Iers merk, wat nog wel logisch was

geweest. Iets waar mijn cadeauberekeningen waarschijnlijk op uit zouden zijn gekomen.

Ik werd er een beetje nerveus van. Alice en ik hadden geen sterkedrank in huis. Dat moet ik even uitleggen. Alice en ik hebben elkaar in een afkickkliniek ten noorden van Sonoma leren kennen. Ik was toen al een paar jaar werkzaam als therapeut en had de kans aangegrepen om nog meer praktijkervaring op te doen door in te vallen voor een vriend. Op de tweede dag had ik een groep waar Alice in zat. Ze vertelde dat ze te veel dronk en dat ze wilde stoppen. Niet voor altijd, zei ze, maar lang genoeg om wat dingen te veranderen en haar leven weer op orde te krijgen. Ze zei dat ze nooit een grote drinker was geweest, maar dat ze na een paar familiedrama's de beest was gaan uithangen en dat ze daarmee wilde stoppen. Haar betrokkenheid en inzicht maakten indruk op me.

Weken later, weer in de stad, besloot ik haar te bellen. Ik had een groep tieners onder mijn hoede met dezelfde problemen en hoopte dat ze met hen zou willen praten. Ze sprak over haar eigen strijd op een manier die er geen doekjes om wond, direct, maar onderhoudend. Ik wilde dat ze de kinderen zou raken en wist dat ze naar haar zouden luisteren. Het was niet verkeerd dat ze daarbij ook nog eens muzikante was. Met haar afgedragen motorjack, haar kortgeknipte zwarte haar en haar verhalen over het leven op tournee oogde en klonk ze cool.

Lang verhaal kort: ze stemde in met mijn plan, hield een praatje voor de groep, het ging goed, ik nam haar mee uit lunchen, we werden vrienden, maanden verstreken, we begonnen te daten, we kochten samen een huis en daarna deed ik haar dus dat huwelijksaanzoek.

En daarom verstijfde ik bij de gedachte dat Finnegans cadeau een fles idioot zeldzame sterkedrank was. In de eerste maanden dat ik Alice kende, had ze geen druppel gedronken. Maar na een tijdje nam ze bij het eten af en toe weer een biertje of een wijntje. Hoewel dat niet de traditionele weg is die mensen met een drankprobleem bewandelen, leek het voor haar te werken. Maar alleen

bier en wijn. Voor de grap zei ze altijd dat er met sterkedrank ‘nog iemand in de gevangenis zou eindigen’. Ik kon me dat moeilijk voorstellen, want Alice was een van de meest beheerste mensen die ik kende.

Ik zette het cadeau op tafel. Een grote, elegante houten kist.

Het etiket op de voorkant leek er echter niet goed bij te passen.

HET PACT.

Wat voor Ierse whisky heet er nu Het Pact?

Toen ik de kist openmaakte, zag ik een tweede kistje liggen op een blauwe fluwelen voering. Aan weerszijden van het kistje, genesteld in de stof, lagen ontzettend duur uitziende pennen – zilver, witgoud, misschien zelfs platina. Ik nam er een in mijn hand en verbaasde me over het gewicht, over de constructie ervan. Het was het soort verfijnde cadeau dat je gaf aan iemand die alles al had, en daarom was het een eigenaardig cadeau om aan ons te geven. We werkten allebei hard, we hadden het goed, maar we hadden zeker niet alles. Ik had Alice trouwens een pen gegeven toen ze afstudeerde. Het was een prachtige pen die ik had gekocht bij een privédealer in Zwitserland, na maanden onderzoek te hebben gedaan op het verrassend ingewikkelde gebied van mooi schrijfgerei. Het was alsof ik een deur had geopend in de verwachting een kleine kast aan te treffen, maar in plaats daarvan een heel universum had gevonden. Om voor Alice te verbergen dat de pen exorbitant duur was, wist ik met veel moeite een omslachtige manier van betalen te verzinnen. Mocht ze hem ooit kwijt raken, dan wilde ik niet dat ze gebukt zou gaan onder de echte waarde van het verlies.

Ik krabbelde een paar rondjes op het pakpapier en daarna het zinnetje: *Dankjewel, Liam Finnegan!* De inkt vloeyde gelijkmatig en de pen gleed soepel over het gladde papier.

Er stond iets in de pen gegraveerd.

De letters waren zo klein dat ik het niet kon lezen. Ik herinnerde me dat er een vergrootglas bij het bordspel zat dat ik met kerst van Alice had gekregen. Ik zocht in de gangkast. Achter Risk, Monopoly en Boggle vond ik het spel; het vergrootglas zat nog in

het cellofaan. Ik hield de pen op in het licht en keek ernaar door het vergrootglas.

ALICE & JAKE, gevolgd door de trouwdatum, met daarachter alleen maar DUNCAN MILLS, CALIFORNIË. Ik moet toegeven dat ik een beetje teleurgesteld was. Ik had meer verwacht van een van de beste folkzangers ter wereld. Als de betekenis van het leven erin gegraveerd had gestaan, zou het me niet verbaasd hebben.

Ik pakte de andere pen en legde hem op tafel. Daarna tilde ik het kleine kistje uit de grote. Het was van hetzelfde gerecyclede hout, met hetzelfde ijzerbeslag en hetzelfde logo in de bovenkant gebrand. Het was verrassend zwaar.

Toen ik het probeerde open te maken, merkte ik dat het op slot zat. Ik zette het kistje weer op tafel en zocht in de grote kist tussen de voering naar een sleutel. Het enige wat ik op de bodem vond was een handgeschreven briefje:

Alice en Jake, niet vergeten: Het Pact zal jullie nooit verlaten.

Ik staarde ernaar. Wat wilde dat zeggen?

Alice werkte die dag over, ze moest voor de bruiloft en de huwelijksreis de losse eindjes van al haar zaken en projecten nog aan elkaar knopen. Toen ze eindelijk thuiskwam, was er intussen van alles gebeurd en dacht ik niet meer aan het cadeau van de Finnegans.